

Sygn. akt VIII U 1031/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – SSO Zofia Kubalska

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 roku w Lublinie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

z udziałem V. T.

o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie w zakresie zabezpieczenia społecznego

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 16 marca 2018 roku numer (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i nakazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. wydać W. B. „Zaświadczenie

o ustawodawstwie dotyczące zabezpieczania społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. T. na okres od 7 lutego 2018 roku do 6 lutego 2019 roku.

Sygn. akt VIII U 1031/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 16 marca 2018 roku wydaną na podstawie art. 219 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady (UE) numer 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 roku rozszerzającego rozporządzenie (WE) numer 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, odmówił wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla obywatela Ukrainy V. T. na okres od 7 lutego 2018 roku do 6 lutego 2019 roku.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że do wniosku płatnik nie dołączył dokumentów potwierdzających legalność pobytu i legalność zatrudnienia V. T.. Ponadto w informacji dla potrzeb ustalenia miejsca zamieszkania V. T. oświadczył, że w Polsce nie przebywa z zamiarem stałego pobytu. Organ rentowy naprowadził, że na podstawie dokumentacji złożonej w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym, w oparciu o art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (DE) nr 1231/2010 oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nie mogą mieć zastosowania ponieważ Polska nie jest miejscem zamieszkania V. T. (decyzja k. 1-2 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. B. kwestionując prawidłowość stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wnosząc o zmianę decyzji poprzez ustalenie dla pracownika jako właściwego ustawodawstwa Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie zabezpieczenia społecznego. Wnioskodawca podniósł, że V. T. uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy i pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako kierowca samochodu ciężarowego. Wymieniony rozlicza się z podatków w Polsce, kraj ten jest więc dla ubezpieczonego ośrodkiem interesów życiowych (odwołanie k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w odpowiedzi na złożone odwołania wnosił o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie k. 6-7 a.s.).

W toku postępowania wnioskodawca popierał odwołanie. Zainteresowany przyłączył się do stanowiska wnioskodawcy. Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wnosił o oddalenie odwołania (protokół rozprawy k. 16v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem, który wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. w dniu 14 lutego 2018 roku płatnik składek W. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) wniósł o wydanie „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla V. T. w związku z czasowym wykonywaniem pracy najemnej w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich UE w okresie od 7 lutego 2018 roku do 6 lutego 2019 roku na podstawie art. 13 ustęp 1 rozporządzenia podstawowego (wniosek k. 4 akt ZUS).

Do wniosku W. B. dołączył kopię dokumentów w postaci paszportu, świadectwa kierowcy nr (...) wniosku do Wojewody L. z 25 września 2017 roku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, pisma z L. Urzędu Wojewódzkiego z dnia 16 stycznia 2018 roku o uzupełnieniu dokumentów do złożonego wniosku z 25 września 2017 roku, dwóch aneksów do umowy o pracę z dnia 27 października 2014 roku i 10 stycznia 2018 roku (dokumenty k. 9-12 akt ZUS).

W. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w C.. W jej ramach zajmuje się m.in. transportem lądowym z użyciem posiadanych samochodów ciężarowych. W tym celu płatnik zatrudnia pracowników na podstawie umów o pracę, w liczbie 7 osób, w tym także obywateli Ukrainy i Białorusi. Dwóch kierowców, R. H. oraz B. T. otrzymało zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej"na formularzu A1 (zeznania wnioskodawcy k. 16v-17 a.s., k. 18 a.s.).

V. T. od 12 lat pracuje na terenie Polski. Przed zatrudnieniem u płatnika składek świadczył pracę w firmie (...) w P.. Wymieniony pozostaje w zatrudnieniu w firmie płatnika składek od 17 lipca 2014 roku, aktualnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony jako kierowca samochodu ciężarowego. W umowie o pracę jako miejsce wykonywania pracy wskazana została siedziba firmy w C. oraz teren całego kraju (umowa o pracę z dnia 17 lipca 2014 roku wraz z aneksem z dnia 10 stycznia 2015 roku k. 20 a.s., zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2017 k. 20 a.s.).

Z tego tytułu został on zgłoszony do ubezpieczeń w Polsce jako pracownik od 28 lipca 2014 roku z adresem zameldowania w miejscowości C. (...), (...)-(...) J., to jest pod adresem siedziby firmy, w której pracuje.

Na wniosek zainteresowanego, w dniu 2 lutego 2018 roku została wydana przez Wojewodę L. decyzja o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 2 lutego 2018 roku do dnia 1 lutego 2021 roku w celu wykonywania pracy na rzecz Usługi (...) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na podstawie umowy pracę w wymiarze pełnego etatu za wynagrodzeniem brutto nie niższym niż 2100 złotych miesięcznie (decyzja k. 2-5 a.s.).

W okresach między wyjazdami w trasę, zainteresowany przebywa na terenie firmy (...) i tam nieodpłatnie mieszka. Do jego dyspozycji pozostaje pokój i łazienka.

Sytuacja rodzinna zainteresowanego jest ustabilizowana i znana pracodawcy. Zainteresowany jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, które założyły już swoje rodziny. Uzyskane wynagrodzenie przekazuje żonie. Przed nawiązaniem stosunku pracy zainteresowany zamieszkiwał na stałe na terenie Ukrainy w miejscowości K.. Wraca na Ukrainę, gdy dysponuje więcej niż tygodniem urlopu oraz gdy nie otrzymuje zleceń od pracodawcy. Sytuacja taka ma miejsce kilka razy w roku. Zainteresowany ma zamiar przebywać i pracować dalej w Polsce, wiąże swój los z pobytem w tym kraju przez cały okres przyznanego prawa pobytu (zeznania zainteresowanego k. 17-18 a.s.).

Zainteresowany został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych przez pracodawcę i ze strony organu rentowego nie było w tym zakresie zastrzeżeń. Za V. T. zostały odprowadzone składki do polskiego organu rentowego na kwotę 60 003,93 złotych. Zainteresowany płaci podatki, rozlicza się z Drugim Urzędem Skarbowym w L.. W 2017 roku wykazał przychód w kwocie 18 433,81 złotych.

W firmie, w której pozostawał uprzednio w stosunku pracy, V. T. otrzymał zaświadczenie na formularzu A1. W trakcie zatrudnienia u płatnika składek wymieniony nie przebywał na zwolnieniach, polski organ rentowy nie wypłacał mu żadnych świadczeń (zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2017 k. 20 a.s., informacja o stanie konta ubezpieczonego wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ze stanem na 31 grudnia 2017 roku okazana na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2018 roku, zeznania zainteresowanego k. 17-18 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił na podstawie powołanych dowodów, które nie były kwestionowane przez strony. Dokumenty dopuszczone jako dowody zostały wydane przez uprawnione podmioty, zaś zeznania wnioskodawcy i zainteresowanego były spójnie, logicznie i wzajemnie się uzupełniały. Tym samym Sąd Okręgowy nie miał podstaw aby odmówić wiary wskazanym dowodom.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia czy zainteresowany V. T. jako pracownik może podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, a w konsekwencji czy organ rentowy winien wydać mu zaświadczenie A1.

Na wstępie wskazać należy, że zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym określa ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. 2017, poz. 1778 ze zm.), która już w art. 2a ust. 1 stanowi o równym traktowaniu wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Regulacjom tej ustawy podlegają co do zasady także obywatele państw obcych, którzy na terenie Polski podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. Jak stanowi przepis art. 5 ust. 2 ustawy systemowej - nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

Jak wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2008 roku, I UK 303/07 (OSNP 2009, nr 17-18, poz. 243) przed dniem 1 maja 2004 roku przez „pobyt o charakterze stałym” cudzoziemca rozumiało się zezwolenie na zamieszkanie lub osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub posiadanie statusu uchodźcy albo zgodę na pobyt tolerowany, bądź zezwolenie na pracę. W nowszym orzecznictwie, dokonując wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej Sąd Najwyższy wywiódł, że stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 roku, II UK 11/09, OSNP 2011, nr 9-10, poz. 134, z dnia 6 września 2011 roku, I UK 60/11). Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 roku o cudzoziemcach (t. j. Dz. U. 2016, poz. 1990 ze zm.) w art. 114 ustanawiającym

warunki wydania zezwolenia stanowi, że zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy oraz spełnione są łącznie następujące warunki: cudzoziemiec posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, cudzoziemiec ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania.

Występujący w sprawie zainteresowany V. T. jest obywatelem Ukrainy. Z racji zawarcia umowy o pracę z polskim pracodawcą miał zamiar – co najmniej przez czas trwania prawa do pobytu - przebywać na stałe na terenie Polski w celu świadczenia pracy zarobkowej, dającej mu źródło utrzymania i miał w Polsce zagwarantowane miejsce zamieszkania w lokalu firmy. Wymieniony posiadał ważne pozwolenia na pracę i na pobyt na terytorium Polski, zatem legalnie tak mieszkał, jak i pracował w Polsce. W świetle powyższego i przy uwzględnieniu przywołanego stanowiska Sądu Najwyższego zasadnym był wniosek, że spełniał warunki do podlegania polskiemu ustawodawstwu na gruncie ustawy systemowej.

Rozważenia w niniejszej sprawie wymagało również zastosowanie przepisów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – rozporządzenia z Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE Nr L.04.166/1) zwane rozporządzeniem podstawowym a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z 16 września 2009 roku dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 883/2004 (Dz. Urz. UE Nr L.09.284/1) zwanego rozporządzeniem wykonawczym, oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 roku rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.Urz.UE.L Nr 344, str. 1) zwanego rozporządzeniem rozszerzającym. Zgodnie z art. 1 rozporządzenia rozszerzającego rozporządzenie podstawowe i wykonawcze nr 883/2004 i nr 987/2009 mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Powstały spór wymagał w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia, czy występujący w sprawie pracownik – obywatel Ukrainy, spełniał warunki wymienione w art. 1 rozporządzenia rozszerzającego a w szczególności czy „zamieszkuje legalnie na terytorium państwa członkowskiego” czyli na terytorium Polski. Organ rentowy uznając niespełnienie tego warunku odmówił wydania zaświadczeń potwierdzających podleganie polskiemu ustawodawstwu. Oceniając ten element należy przytoczyć reguły jakimi kierowano się przy wydawaniu rozporządzenia rozszerzającego, a które wyrażone zostały w jego preambule. Wynika z nich, że Parlament Europejski, Rada oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wezwały do lepszej integracji obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2005 roku podkreśliła, że Unia musi zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywatelom państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terytorium państw członkowskich, oraz że bardziej energiczna polityka w zakresie integracji powinna stawiać sobie za cel zagwarantowanie im praw i obowiązków porównywalnych do praw i obowiązków obywateli Unii. Zaznaczono przy tym, że na mocy niniejszego rozporządzenia rozporządzenie nr 883/2004 i rozporządzenie nr 987/2009 powinny mieć zastosowanie tylko o tyle, o ile dana osoba już legalnie zamieszkuje na terytorium państwa członkowskiego. Legalne zamieszkanie powinno być zatem warunkiem wstępnym stosowania tych rozporządzeń.

Przepisy rozporządzenia rozszerzającego nie zawierają definicji „legalnego zamieszkania”. Natomiast w art. 1 rozporządzenia podstawowego znajdują się wskazania, że określenie „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa (lit. j), zaś w art. 11 rozporządzenia wykonawczego określające elementy służące ustaleniu miejsca zamieszkania ale tylko w przypadku gdy pomiędzy instytucjami dwóch lub więcej państw członkowskich istnieje

rozbieżność opinii w odniesieniu do ustalenia miejsca zamieszkania osoby, do której stosuje się rozporządzenie podstawowe, zwrócono uwagę na konieczność wspólnego porozumienia w oparciu o ogólną ocenę wszystkich dostępnych informacji dotyczących : po pierwsze czasu trwania i ciągłość pobytu na terytorium zainteresowanych państw członkowskich a po drugie sytuację danej osoby, w tym :

- charakter i specyfikę wykonywanej pracy, w szczególności miejsce, w którym praca ta jest zazwyczaj wykonywana, jej stały charakter oraz czas trwania każdej umowy o pracę;

- jej sytuację rodzinną oraz więzi rodzinne;

- prowadzenie jakiegokolwiek działalności o charakterze niezarobkowym;

- jej sytuację mieszkaniową, zwłaszcza informację, czy sytuacja ta ma charakter stały;

- państwo członkowskie, w którym osoba uważana jest za mającą miejsce zamieszkania dla celów podatkowych.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 w przypadku gdy uwzględnienie poszczególnych kryteriów w oparciu o istotne okoliczności wymienione w ust. 1 nie doprowadzi do osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane instytucje, zamiar danej osoby, taki jaki wynika z tych okoliczności, a zwłaszcza powody, które skłoniły ją do przemieszczenia się, są uznawane za rozstrzygające dla ustalenia jej rzeczywistego miejsca zamieszkania.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie stosował procedury uzgodnień z jakąkolwiek inną instytucją zabezpieczenia społecznego, którą to procedurę określają w szczególności art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego nakazujące zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Odstąpienie od stosowania tej procedury wynikało zapewne z braku wątpliwości, co z kolei spowodowane było faktem, iż w przypadku występującego w sprawie zainteresowanego jedynym wyznacznikiem jaki mógł być stosowany przy ustalaniu właściwego ustawodawstwa było miejsce siedziby zatrudniającego go przedsiębiorstwa. Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się bowiem na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego) i zasadą jest stosowanie jako właściwego miejsca wykonywania pracy, zaś wyjątki objęte zostały dyspozycją m.in. art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania - ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę.

Przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, a więc z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim i aby mógł zrealizować ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1. Ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, zaś poświadczenie ustawodawstwa na formularzu A1 jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem.

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że art. 11 rozporządzenia wykonawczego nie może mieć zastosowania ponieważ Polska nie jest miejscem zamieszkania V. T.. Jak już wcześniej wskazano zgodnie z art. 1 lit. j rozporządzenia podstawowego zwrot "zamieszkanie" oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa. Nie ulega wątpliwości, że rozporządzenia koordynacyjne na skutek wydania rozporządzenia rozszerzającego mogą być stosowane do pewnych

kategorii pracowników – obywateli państw trzecich, pod warunkiem że legalnie zamieszkują na terytorium państwa członkowskiego nawet jeżeli utrzymują bliskie związki z krajem swego pochodzenia. Nie bez powodu w przepisie art. 1 rozporządzenia rozszerzającego do warunku zamieszkiwania dodano element „legalnie”, zatem ten element musi być także uwzględniany przy odpowiednim stosowaniu art. 11 rozporządzenia wykonawczego z dodatkową korektą, że przepis ten ma zastosowanie do sytuacji gdy dwie instytucje uzgadniają wspólne stanowisko a nie do stanu, w którym jeden organ zabezpieczenia arbitralnie dokonuje oceny.

Przechodząc do kryteriów wymienionych w art. 11 należy zauważyć, że zainteresowany, zanim płatnik składek wystąpił w sprawie o ustalenie polskiego ustawodawstwa był zatrudniony przez polskiego pracodawcę na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, jego ich pobyt na terenie Polski miał charakter ciągły i długotrwały. Zainteresowany zatrudniony był jako kierowca samochodu ciężarowego. W przerwach między wyjazdami ma zapewnione miejsce zamieszkania w C.. Państwem, w którym odprowadzane są podatki od jego wynagrodzeń jest Polska i tu także do organu rentowego odprowadzane są składki na ubezpieczenia społeczne – do czasu zwrócenia się o potwierdzenie polskiego ustawodawstwa. Nie zostało w toku postępowania wykazane aby więzi rodzinne zainteresowanego V. T. były tak silne, że wykluczają uznanie Polski za kraj jego zamieszkania. Dodatkowo elementy subiektywne tj. zamiar zamieszkania w Polsce przemawia za traktowaniem Polski przez V. T. jako kraju zamieszkania.

Jak już wskazano nie bez znaczenia jest użycie w art. 1 rozporządzenia rozszerzającego określenia „legalne zamieszkanie” co niewątpliwie należy łączyć także z legalnym pobytom i legalnym zatrudnieniem na terytorium państwa członkowskiego. To, że zainteresowany legalnie pracuje i przebywa na terytorium Polski nie budziło żadnych wątpliwości w sprawie. Skoro zainteresowany legalnie zamieszkuje i pracuje na terenie Polski, tym samym na mocy art. 1 rozporządzenia rozszerzającego winno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie koordynacyjne.

Jak już wskazano V. T. występujący w niniejszej sprawie jest zatrudniony przez jednego pracodawcę, normalnie wykonuje pracę najemną w kilku państwach członkowskich a więc podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba (lub miejsce wykonywania działalności) przedsiębiorstwa lub pracodawcy - stosownie do art. 13 ust. 1 lit. b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 czyli polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Przyjęcie odmiennej koncepcji, a w szczególności zaakceptowanie stanowiska organu rentowego, prowadziłoby do niedopuszczalnego naruszenia podstawowych zasad jakie towarzyszyły ustanowieniu przepisów koordynacyjnych. Na marginesie należy dodać, że podzielenie stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych naruszyć mogłoby zasadę swobodnego przepływu usług, gwarantującą podmiotom, które prowadzą legalną działalność w jednym z państw członkowskich, prowadzenie działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim lub oferowanie i świadczenie usługi w innych państwach członkowskich, pozostając jednocześnie w kraju pochodzenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie cytowanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.